

7) BIBLICKÉ DĚJINY

2) PAVEL

Biblická zvěst Evangelia přináší právo na spasení pro každého člověka bez rozdílu. Také proto si Bůh v dějinách spásy záměrně používal nedokonalé lidi, aby tak ukázal svou milost vůči hříšníkům a aby bylo zřejmé, že šanci má každý a že má moc proměňovat lidské životy. Dva z nejvýznamějších mužů v dějinách Izraele byli dokonce vrazi. Mojžíš zabil egyptana, když hájil život svého krajana Hebreje a přesto se stal mocným Hospodinovým nástrojem při záchraně celého národa z egyptského zajetí. David, král podle Božího srdce, muž, který vládl i bojoval modlitbou a vždy se dotazoval Hospodina, také nebyl dokonalý. Nejenže upadl do cizoložství s Batšebou, ale dokonce poslal na smrt jejího manžela Urijáše. David litoval svého hříchu a přijal milost Božího odpuštění. S nejvýznamějším mužem Nového zákona (v období po letnicích), Pavlem, to bylo podobně. Pavel (tehdy ještě Saul) byl horlivým pronásledovatelem stoupců Ježíše Krista. Židovskými autoritami byl zplnomocněn je chytat, zatýkat a vydávat je k uvěznění, nebo i popravám. Sám schvaloval a zúčastnil se kamenování Štěpána tím, že hlídal pláště vykonavatelů trestu. Bylo velmi prozíravé, že si Bůh právě jeho vyvolil za nástroj své moci, aby nám na něm ukázal, že nijak nerozhoduje naše původní přesvědčení, nebo vyznání. U Pána nehraje roli, zdali byl někdo členem Gestapa, KGB, nebo STB, jestli byl satanistou, „rockerem“, či „pankáčem“, jestli se narodil v buddhistické nebo hinduistické rodině, důležité je, jestli přijal Kristova Ducha a lituje svých hříchů, nebo ne. Nezáleží ani na tom, zdali byl někdo „slušným občanem“ a zakládal si na tom, či ne, neboť také pýcha je hříchem. Na Pavlovi nám Bůh ukazuje i naši konverzi (obrácení). Ve skutečnosti jsme všichni žili jako nepřátelé Kristova kříže. Apoštol Pavel k tomu říká:

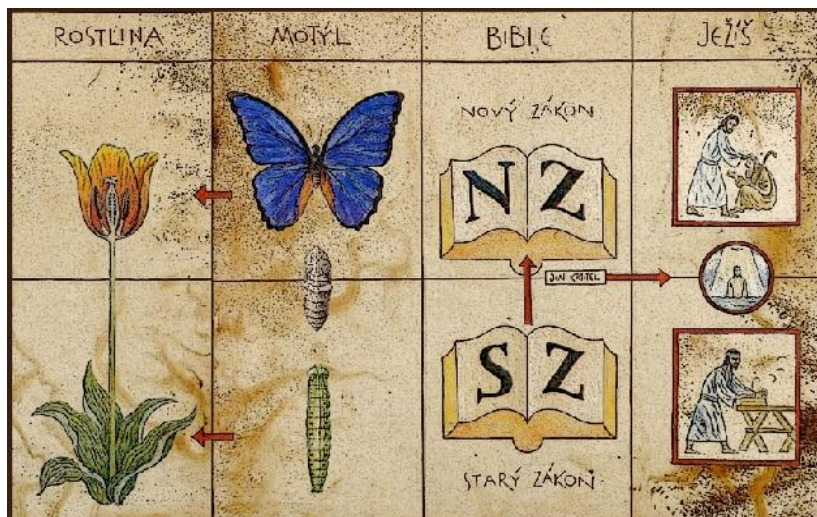
I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, ... I my všichni jsme k nim kdysi patřili, žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tak jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. (Efezkým 2, 1-3)

Nejméně výrazné to jistě bude u dětí vyrůstajících ve znovuzrozeném křesťanském prostředí, ale ani ony nejsou imunní proti vzpouře a také ony se jednou musí sami rozhodnout ve svém srdci. V politice je „převlékání kabátů“ velmi odsuzované a často právem, pokud jde o pokrytectví, nebo vypočítavost. Před Bohem je právě toto „převléknutí“ žádoucí, (ovšem v upřímnosti srdce), abychom zakusili vnitřní proměnu z pozemšťana v nebešťana.

Neobelhávejte jeden druhého, svlechte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a oblecte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele. Potom už není Řek a Žid, obřezaný a neobřezaný, barbar, divoch, otrok a svobodný – ale všechno a ve všech Kristus.

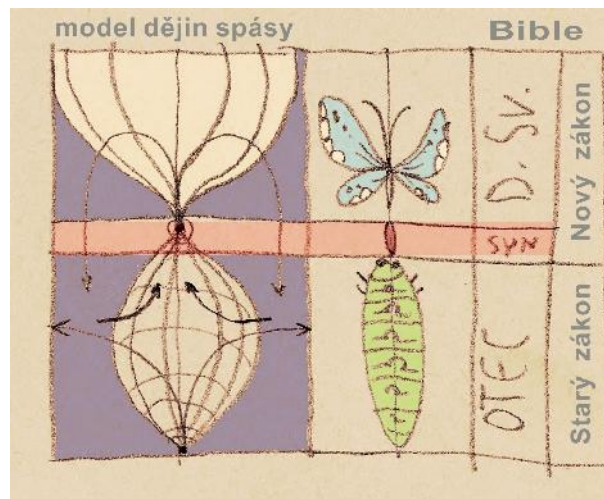
(Koloským 3, 9-11)

To mne znovu přivádí na myšlenku o housence a motýlu. Housenka také absolvuje zásadní převlek uvnitř kukly. Bez této metamorfózy nemá housenka jinou možnost biologické reprodukce. Člověk bez ohledu na svou minulost také nemá bez podobné proměny svého nitra jinou možnost, jak by mohl vejít do věčného odpočinutí. Vůdčí ideou

Bible a hlavním důvodem, proč byla napsaná je právě toto „zmotýlování člověka“, nikoliv v biologické, ale v duchovní, nadpřirozené rovině. Tedy i každý vrach, nebo pronásledovatel křesťanů jakým byl dříve i apoštol Pavel, stejně jako každý „slušný občan“, který nikdy nic závažného neprovedl, musí projít stejnou proměnou.

Je zajímavé, že i Ježíš, o kterém je psáno, že je živým Božím slovem, musel projít ve svém životě také podobnou proměnou. A je ještě zajímavější, že i celé Písmo má podobnou strukturu. Stejně, jako je celá Bible rozdělena na dvě části, je i Nový zákon rozdělen na dvě odlišné části. Máme tedy celkem tři části odpovídající dominantnímu působení jedné z osob Boží trojice. Celý Starý zákon je obdobím **OTCE**, který jednal nejdříve jako Stvořitel, pak jako Záchránce a dárce Zákona a který s lidmi mluvil prostřednictvím andělů nebo proroků. V Novém zákoně pak přichází velmi krátké období **SYNA**, kdy Bůh jednal přímo jako osoba v Ježíši Kristu a nakonec neméně odlišné období **DUCHA SVATÉHO**, který ustanovil církev, společenství těch, kteří dovolili Otci i Synu, aby si v jejich nitru učinili svůj chrám. Toto období, ve kterém Bůh jedná v moci Ducha svatého skrze věřící trvá do dneška a bude trvat až do druhého příchodu Ježíše Krista. Tím jsou celé Biblické dějiny spásy strukturálně uzavřeny do jakéhosi předem daného genetického kódu a vše, co vybočuje, nebo přináší jiné zvěsti, či scénáře dějin, nemůže být uznáno jako biblické.

Stejně jako Jan Křtitel, který uzavírá období Starého zákona, říká o Kristu:

„On musí růst, já však se menšit.“ (Jan 3,30)

... podobně i Ježíš uzavírá své období „Syna chodícího po zemi“, když v předvečer ukřižování mluví o Duchu svatém:

„Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ (Jan 16,7)

V čem jsou ty výhody Ducha svatého oproti živému Kristu v těle, které nám mají prospět? I kdyby Ježíš žil v těle celých 2000 let až do dneška, nestihl by prochodit celý svět a všechny propojit a sjednotit tak jako Duch svatý. V tomto smyslu je Duch svatý podobný internetu. Může být okamžitě na jakémkoli místě celé země. Snad ještě důležitější však je, že Duch svatý přichází a mluví přímo k našemu nitru a sám dává porozumění. Protože ho Kristovy učedníci ještě neměli (přijali ho až o letnicích), nechápali často, co Ježíš říká. Ježíš jim slíbil:

„To vše jsem vám říkal v obrazech. Přichází hodina, kdy k vám už nebudu mluvit o Otci v obrazech, ale budu je zvěstovat PŘÍMO.“ (Jan 16,25)

Ježíš opět mluví o Duchu svatém, ve kterém k nám sám přichází říci o Otci. K tomu už není třeba žádných obrazů nebo podobenství, dokonce ani žádných slov, Duch svatý sám přináší **přímé** ujištění do našeho nitra o Boží přítomnosti v našem životě.

Pavlovy dopisy, psané v Duchu svatém, jsou tedy přímým naplněním Kristových slov a důkazem, že Ježíš všechno o Duchu svatém věděl dopředu. Apoštol Pavel ani netušil, že píše Bibli, ale jeho dopisy jsou autentickým svědectvím o působení Ducha svatého v církvi. Kristova slova, která nebyla jeho, ale toho, který ho poslal, jsou proto pevnější a stabilnější, a měla by být brána jako **základ** a výchozí pozice pro výklad jak starozákonních textů, tak i Pavlových dopisů. Vše je vzájemně propojeno a také Ježíš sám ve svých slovech neomezoval **pravdu** jen na své vlastní výroky. Celou dobu, když učil, se odvolával na Písma (tehdy existoval pouze Starý zákon) a pak o Duchu svatém prorokoval větší účinnost, než jakou měl sám v těle:

„Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch PRAVDY, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“

(Jan 16, 12-15)

Pavlovy dopisy tedy můžeme brát jako naplnění těchto proroctví o Duchu svatém a sám Pavel v tomto Duchu velebí Krista jako středobod veškerého dění ve vesmíru.

On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, knížactva nebo mocnosti, všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.

(Kolokým 1, 15-16)

Zdá se, jakoby celé Biblické dějiny spásy, v tom krátkém období Kristova života byly zaštipnuty do jediného bodu. Vše ve Starém zákoně směřuje k němu a vše po letnicích se z něho znovu šíří do celého světa. Vanutí Ducha svatého v ponebesí pak přivádí i nás ostatní k obrácení a shromažďuje nás ke Kristu do jakéhosi „vysavače spasení“ skrze Kristův kříž. To zaštipnutí mi připomnělo jednu výraznou vzpomínku z dětství týkající se vosy.

